

No. 6. }

Juni 1882.

{ 8de Aargang.

„Hjælp mig, Søster.“

Hjælp mig Søster, saa er du juil,
 Thi jeg ønsker saa inderlig
 At kunne læse om Frelseren mild,
 Der elsker en Lidet som mig.

Jeg ønsker at læse, hvad jeg har hørt,
 Om hans hjælpende Kjærlighed
 Mod alle dem, som blev til ham ført
 Og lagt for hans Fødder ned.

Jeg ønsker at læse om ham, der sad
 I Mørke og Blindhed fort,
 Til Jesus, da ydmygt han beromt bad,
 Tog Bindet fra Dinene bort.

Jeg ønsker at læse om hine Ti,
 Der alle sin Sundhed fit,
 Men hvoraf, o tant, ikke færre end ni,
 Dog uden at talke ham gif!

Jeg ønsker at læse om hende, der laa
 Paa Vaaren med iskold Haand,
 Men som, da han bød hende op at staa,
 Sif Barne og Liv og Aand.

Men hør mig, nu vil jeg stave pent —
 To a'er lyder jo aa? —
 O, gid at jeg snart kunde læse rent;
 Thi da skal en Bibel jeg faa!

(Den lille Sædemand).

Karl Wenngren.

Karl havde ingen Moder; hans Fader havde ikke Tid til at besatte sig med ham, og derfor blev han et bortskjemt Barn.

Engang, da hans Fader var syg, sendtes Karl til sin Farbroder, hvis Hustru lovede at stille vel med ham.

Det var Tid at gaa til Skolen, og Fru Wenngren sagde: „Nu Karl, skal du ikke gaa til Skolen?“

„Nei, Faster, det er for sent nu; desuden er jeg ikke rigtig bra.“

„Nu vel, saa maa du være en jult Gut i Eftermiddag.“

„Ja, Faster, skal jeg læse for dig?“

„Ja, det kan du gjøre, naar jeg bliver færdig i Rjokkenet, men ikke nu.“

Karl læste virkelig godt for sin Alder, og da Andersens Eventyr var interessante baade for Læseren og Tilhøveren, gif Tiden meget behagelig, indtil en Søster af Fru Wenngren kom.

„Jeg tror virkelig ikke, at Guttien var saa syg, som han paastod,“ sagde Fru Wenngren til sin Søster, efter at Karl havde lagt sig. „Edvard siger, at han ofte gjør saa, naar han faar Lyst til at være hjemme fra Skolen.“

„Lad mig stille med ham, hvis han forsøger det Samme i Morgen,“ sagde Fru Larsson; „jeg skal helbrede ham.“

„Det vilde være godt, om du kunde det; jeg har havt nok af Gutter.“

„Karl,“ sagde hans Faster efter Troksten den følgende Morgen, „er du frist nok til at gaa paa Skolen idag?“

„Ja, jeg tror nok det,“ svarede Karl med et forstjælaent Blik paa sin Farbror, som sad og læste ved Vinduet.

Fr. Wenngren lagde ikke videre Mærke til ham, og Karl glemte snart Alt, uden sin Bog.

Rjokken var snart ni. Wenngren var gaaet ud.

„Karl, nu er det Tid at gaa paa Skolen.“ Karl saa søvni op fra sin Bog.

„Jeg er ikke rigtig bra idag; jeg tror, jeg venter til i Eftermiddag.“

„Nu er du doven, Karl! Syg er du ikke.“

„Jo, Faster, mit Hoved værter, og jeg føler Kulde over Nyggen.“

„Kom hid, Barn, og lad mig saa se din Tunge,“ sagde Fru Larsson. „Den ser ikke godt ud; din Puls slaar ogsaa meget raft. Du maa gaa tilsæns saa fort som muligt.“

Inden Karl kunde komme med Indvendinger, havde Fru Larssen begyndt at klæde af ham.

„Jeg kjender mig lidt bedre nu,“ begyndte Karl. „Jeg vil ikke gaa tilsæns.“

„Er du syg, min Gut, er det bedst at gaa tilsæns. Jeg skal være tilbage igjen om nogle Minuter.“ Dermed pakkede hun ham godt ind i Sengen.

„Her har jeg et Senepspaster, som jeg skal lægge paa Brystet dit,“ sagde Fru Larsson, idet hun gif hen til Sengen. „Dette skal helbrede dig fortere end noget Andet.“

„Jeg kjender mig bedre nu,“ sagde Karl ganske sagte; „jeg er næsten bra.“

„Men Smerten kan komme igjen. Det er bedst at saa Plasteret paa. Og her er Draaber, tag dem nu.“

„Jeg synes ikke om Draaber.“

„Nei, det tror jeg nok; men, naar de gjør dig godt, er det bedst at saa dem ned.“

Karl forsøgte at sparke imod, men Fru Larsson var fast, og Draaberne maatte svelges. Derefter pakkede hun ham omhyggelig ind og bad ham ligge stille.

„Saa jeg ikke Lov at have Bogen hos mig?“

„Nei, vist ikke; syge Personer maa ikke læse.“

„Jeg vil staa op,“ mumlede Karl.

Det varede over en Time, før Fru Larsson kom igjen.

Karl kastede sig frem og tilbage i Sengen. Senepspasteret begyndte at sove, det blev hedere og hedere; tilslut tog han det af og kastede det. Han vilde gjerne staa op; men Fru Larssons strenge Ansigt afholdt ham en lang Stund; endelig seirede hans Lyst, og han var næsten paaklædt, da Døren aabnedes.

„Karl, mit Barn, spring oieblikkelig tilbage i Sengen. Hvorfor i al Verden er du oppe?“ Og inden Karl kunde faa sagt et Ord, var han atter i Seng. „Hvor er dit Senepspaster? Har du taget det af?“

„Det svød saa,“ pustede Karl.

„Svød, ja det var jo netop Meningen. Du maa faa et andet.“

Den stakkels Karl var nødt til at lyde.

„Jeg vil have lidt Mad.“

„Du kan ikke faa noget før til Middag. Jeg skal rulle ned Gardinerne, saa kan du maasse faa sove lidt.“

Han sovneede ogsaa, og sov til Middagen var færdig.

„Hvad faar jeg til Middag? Jeg vil have Poteter.“

„Jeg har The og Smørrebrød med til dig; det passer bedst for Syge.“

„Jeg er ikke syg længere; jeg er frisk og vil ikke have The.“

„Nu vel, jeg formoder, du er bedre, og hvis du ligger i Dag, kan du kanske blive saa skink, at du kan komme paa Skolen i Morgen.“

„Jeg kan godt gaa til Skolen i Eftermiddag.“

„Nei, i Dag kan du ikke gaa til Skolen.“

„Kan jeg ikke staa op?“ spurgte Karl but.

„Ikke endnu.“

Karl gjemte sit Ansigt i Hovedpuken.

„Nu, Gutten min, grød ikke. Sæt dig op og spis din Middag.“

„Jeg græder ikke, og jeg vil ingen Middag have, dersom jeg ikke faar Poteter.“

„Nu, saa lad være da,“ sagde Fru Larsson, tog Maden med og gik ud.

Dette var mere, end Karl havde ventet. Han tænkte, han skulde faa sin Vilje frem. Ikke faa nogen Middag! Han var saa sulten, saa sulten! Han begyndte at græde og raabte: „Faster, Faster!“

Fru Larsson kom ind. „Hvad vil du, Karl?“

„Jeg er sulten, — jeg vil have Middag.“

„Du vilde jo ikke have nogen Ting.“

„Jo, jeg vil have Poteter.“

„Og jeg sagde dig, at du ikke kan faa Poteter.“

„Nu vel, hvad kan jeg da faa?“ sagde Karl fortvivlet.

„En Brødsforpe, hvis du vil.“

„Giv mig en da.“

„Paa den Maade skal man ikke bede.“

„Det bryr jeg mig ikke om; jeg er sulten.“

„Hvis du beder høfligt, skal du faa det.“

Fru Larsson rullede op Gardinerne og satte sig ved sin Søm.

Karl betragtede hende med Forundring.

Dette var ganske nyt for ham. Naar han bad sin Fader om Noget, fik han det, enten han bad høfligt eller uhøfligt. Han ventede en Stund; — endelig seirede hans Madlyst.

„Vær saa snil at give mig en Skorpe,“ sagde han.

Fru Larsson smaa.

„Ja, det vil jeg gjerne,“ sagde hun.

Han spiste med god Appetit. Derefter begyndte han at tale.

„Fru Larsson,“ sagde han.

„Du maa kalde mig Faster Sara.“

„Du er ikke som en Faster. Du ligner hverken Faster Marie eller Faster Emma.“

„Hvorfor ikke?“

„De elsker mig; men det gjør ikke du.“

„Jo vist elsker jeg dig. Hvorfor tror du, at jeg ikke gjør det?“

„Du holder mig jo til Sengs, og det har de aldrig gjort.“

„Men syge Smaagutter skal holdes til Sengs.“

„Jeg er ikke syg.“

„Du var jo syg i Morges.“

„Ja, men ikke nu, og jeg var heller ikke i Morges saa syg, at jeg behøvede at ligge.“

„Nu vel, din Klage fordrede skyndsom Opmærksomhed, ellers kunde Sagen blevet farlig. Ser du, min kjære Karl; jeg har engang før kureret en liden Gut for samme Sygdom; jeg ved derfor, hvad jeg skal bruge.“

Karl saa forundret op, og noget forlegent spurgte han:

„Hvilken Sygdom? Troede du virkelig, at jeg var syg?“ Med nedslagne Dine soiede han til: „Jeg var ikke syg.“

„Na jo, kjære Karl, du havde en Sygdom, som kaldes Skolesygen. Den er meget almindelig blandt Børn og kan blive meget slem, hvis man ikke anvender passende Midler imod den, saasnart den viser sig.“

Karl saa ud igjennem Vinduet og sagde:

„Det var meget morsommere igaar sammen med Faster Marie. Jeg læste for hende.“

„Men din Sygdom blev du ikke kvit.“

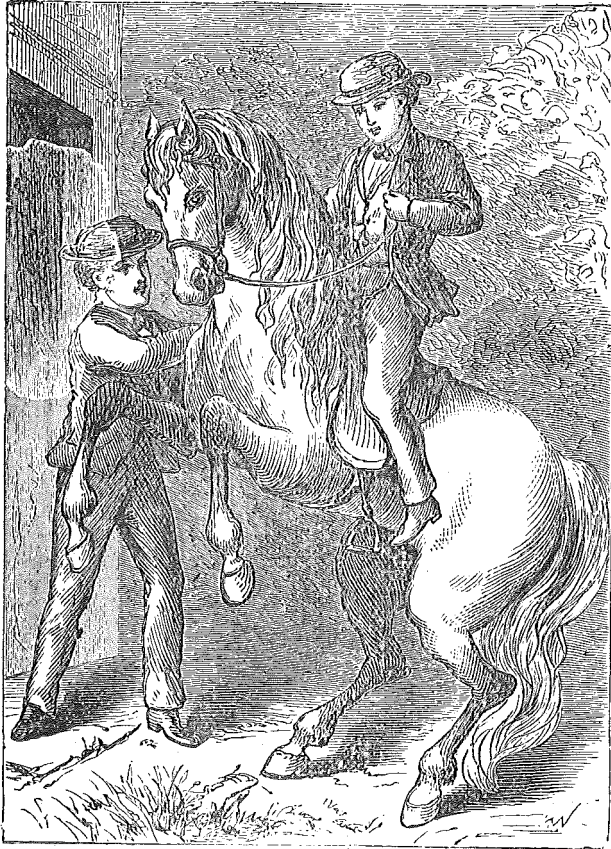
„Nei,“ sagde Karl tankefuldt; om lidt htræde han: „Hvis jeg nu er kureret, faar jeg da ikke Lov at staa op og læse for dig, til Faster Marie kommer hjem?“

„Na jo,“ sagde Fru Larsson, „jeg tænker, du nu er bra.“

Fra den Stund var Karl suldfornen helbredet; den stygge Skolesygen viste sig ikke mere.

Hvis nogen af mine smaa Læsere skulde lide af denne slemme Sygdom, som Karl led af, vilde det være godt, om Faster Sara snart fik fat i dem.

Gøit tilhest!

At ride er for Smaagutter en stor Fornøielse. Men det gaar ofte med den som med saameget Andet. Man tiltroer sig snart Formeget og vil ikke lytte til de Eldres Raad; der ere mere erfarne i Livets Skole. Kan man først ride paa en almindelig god Hest, saa vil man snart ogsaa op paa den villreste og synes, at det aldrig gaar fort nok afsted. Saaledes er det gaaet med den lille Gut, som I se her paa Billedet. Hvorledes skal det vel gaa ham paa denne kaade Hingst, der steiler, og som han slet ikke formaar at styre? Jeg er bange for, at han dyrt maa betale sin Dumdrøitighed.

Dette minder mig om En, der omtales i den hellige Skrift. Han vilde i Ulydig-

hed og Hovmod for hoit op og for fort frem og slet sig en saare elendig Ridetur paa sine egne onde Veie. Han gjorde endog Oprør mod sin egen Fader og vilde sætte sig paa hans Throne. Men Herren straffede ham. Slagen rider han afsted paa isom Flugt; men hans Hoved indvilles i en Egs Ørene, Dyret, han red paa, løber fra ham, og selv bliver han hængende fast i Egen, svævende mellem Himmel og Jord i den uheldigste Stilling, indtil han gjennebores af Fiendens Spyd.

Dette er skrevet os til Advarsel. Hvem var det, Herren saaledes straffede for hans Ulydighed mod Faderen?

Edderkoppen.

Den lille Pige sidder og beundrer Edderkoppens fine Spind. Hun har god Grund deril. Dette lille ottesfodede Dyr kan spinde meget kunstige Net eller Spindelvæve, hvori

det fanger Fluer og andre Smaadyr, som det fortærer. Edderkoppen har paa sin Bagdel Borter med utallige fine Hul, hvorfra der kommer en seig Vædsle, hvoraf den dan-

ner sin fine Traad. Disse Gul ere saa mange, at man regner, at der til en almindelig fin Eddertoppetraad, som vi se, hører 4.000 Smaatraade fra disse forskjellige Gul. Den kan spinde Traade af en utrolig Længde og ofte i kort Tid gjøre færdig store Net.

Lad mig her fortælle Eder, hvorledes Gud ogsaa ved en liden Eddertop kan bevare Sine.

Ratten til Bartholomæusdagen, den 24de August 1572, begyndte den skrækelige Begivenhed, som man har kaldt Blodbrylluppet i Paris. Mange tusinde af Reformationsens Tilhængere bleve myrdede. En protestantisk Præst ved Navn Peter Maulin frøb, da Morderne nærmede sig hans Hus, ind i en Don, over hvis Dør en Eddertop vlieblikkelig spandt sin Bæp. Da Forsølgere, som strax efter kom og undersøgte Huset, saa Bæven, gif de forbi Dvnen med den Bemærkning, at Jagen kunde have været der i de sidste Dage. — Saa let kan Gud Fader udtænke Midler til sine Tjeneres Frelse og Sikkerhed! — Naar Jesus beskytter os, bliver Spindelbæp til en Mur; men naar vi slippe ham, ere Mure som Spindelbæp.

Gjengjæld Duet med Godt.

Karl Guldberg var hjemme hos sine Forældre i Ferien; deres Eiendom laa paa Landet i Nærheden af en Sø. Til sin Fødselsdag fik han et prægtigt Skib af sin Fætter Axel; Karl havde bestemt, at det skulde løbe af Stabelen den første Lordag, han var hjemme i. Skibet laa omhyggelig gjemt i en lille Bugt af Søen; alle Karls Venner vare indbudte til Festen, og Alt var i fuldstændig Orden.

Lordag Morgen stod Karl glad op af sin Seng; thi det var et herligt Veir. „Det er deiligt, at vi saa godt Veir,“ sagde han ved sig selv, „der er Tid endnu inden Frokosten, jeg vil gaa ned til Skibet og se, om Alt er i Orden.“

Som sagt, saa gjort. Glædende sig ved

Tanken om det smukke Syn, naar Skibet seilede paa Søen, løb han ned til Bugten. Men da han kom til Stedet, opdagede han, at en ondsfabsfuld Dreng havde spredt de Gjenstande, der vare opstillede, og da han saa nærmere til, hvo han da beskrev hans Overraskelse og Sorg, da han saa, at hans prægtige Skib var ødelagt! Et Dieblis stod han taus, men saa græd han og udraabte harmfuld: „Jeg ved, hvem der har gjort det; det har den slemme Laurits Nielsen gjort; han har ødelagt Skibet, fordi han ikke er indbudt til at se det løbe af Stabelen; men jeg skal gjengjælde ham det, det kan han være sikker paa.“ Hurtig lagde han Skibet ned paa Sandet, løb lidt tilbage paa Gangstien, spændte et stærkt Net over den, skjulte sig bag en Bust og ventede.

Han hørte snart Fodtrin. Han troede, at det var Laurits, der kom henad Stien; men da han kigede gjennem Busten, opdagede han til sin Forbauselse, at det var hans Fætter Axel, der kom. Hurtig løste han Snoren og haabede, at han kunde blive i sit Skjul uden at opdages af Fætteren; men dette lykkedes ikke; Axel havde seet ham.

Karl maatte nu fortælle, hvad der var skeet; han endte med at sige: „Men vent lidt, saa skal du se, hvad jeg vil gjøre ved ham!“

„Hvad vil du da gjøre?“ spurgte Axel.

„Hvad jeg vil gjøre? — Jeg vil spænde denne Snor over Stien; Laurits gaar hver Morgen til Byen med Hæg; naar han saa kommer her til, saa vil han falde og slaa alle Hæggene i Stykker; det har han godt af!“

Han vidste godt, at det ikke var rigtigt at hæve sig paa den Maade, han ventede derfor en Del Bebreidelser af sin Fætter, men til hans Forbauselse svarede Axel: „Jeg synes nok, at Laurits bør straffes, men din List med Snoren er for gammel, jeg kender en bedre Maade at straffe ham paa.“

„Lad mig høre den,“ raabte Karl ivrig.

„Var det ikke bedre, at du samlede gløende Kul paa den uartige Drengs Hoved?“

„Hvad! — Vil du jeg skal brænde ham?“ spurgte Karl forskædet.

Uxel nikkede bejaende.

„Bravo,“ raabte Karl, „ja, det er det allerbedste, man kan hitte paa. Hans Haar er saa tykt, at Kullene, som han kan ryste af, ikke ville skade ham; det bliver morsomt, at se ham springe, ha, ha, ha, ha! Men sig mig, hvordan skal jeg saa Kullene op paa hans Hoved?“

„Det skal jeg forklare dig! — „Naar din Fiende hungrev, saa giv ham Mad, naar han tørster, saa giv ham Drikke; thi naar du gjør det, samler du gløende Kul paa hans Hoved! Lad dig ikke overvinde af det Onde, men overvind det Onde med det Gode.“ Se, min Ven, denne Straf har Gud selv foreskrevet, den bør vi udøve, og jeg tror, det vil være den haardeste Straf for Laurits.“

J skulle bare have set Karls Ansigt, da Fættieren talte saaledes, det blev meget langt; og fortrydelig sagde han, da han havde sandset sig lidt: „Men det er jo ingen Straf, du taler jo om noget helt Andet!“

„Forsøg du kun dette Middel,“ svarede Uxel; „vis dig venlig mod Laurits, jeg er overbevist om, at det vil gaa ham mere til Hjerte, end om han faar en god Dragt Bryg; desuden vil din Straf ingen Paavirkning have hos ham, medens derimod den anden Maade vil paavirke ham til en bedre Opførsel en anden Gang.“

Karl var ingenlunde nogen iddesindet Dreng; han var bleven vred over Laurits's Ondskab, og hans første Tanker var ægende til Hævn, han sagde derfor til Uxel: „Du har mig jo tilbødeste, saadanne Kul brænde jo ikke; men du sagde, at de brænde.“

„Du tager fejl, Karl; de Kul, jeg taler om, brænde Brede, Had, Trætte, Misundelse og mange andre Daarligheder, som man helst maa undvære, ud af Hjertet, og desuden gjøre de mange kolde Hjertes saa varme, som om de havde været i Isden.“

Karl sukede. „Men vis mig da Noget,

jeg kan brænde ham med paa den Maade,“ sagde han lidt tvær.

„Du ved,“ svarede Uxel, „at Laurits er meget fattig, og at han derfor sjelden kan kjøbe sig en Bog, og dog vil han saa gjerne læse. Du har jo en hel Del Bøger! Nu kan du vist let finde noget Kul; men pas paa, at du tænder Ild i det med Kjærlighed, det er Hovedsagen.“

Med disse Ord gif Uxel sin Vei, og inden Karl rigtig fik tænke sig om, kommer Laurits gaaende med en Kurv fuld af Ug i den ene Haand og en Skruffe Mælk i den anden. Et Dieblis tænkte Karl paa, at det dog vilde være meget morsomt, hvis Laurits nu faldt over Snoren med Ug og Mælk; men han bortjog snart disse Tanker og var glad ved, at Snoren laa i god Behold ved hans Side. Laurits blev meget forskrækket, da han saa Karl, og blev meget forlegen. Men dette varede ikke længe; thi uden lang Betænkning sagde Karl: „Sig mig, Laurits, holder du meget af at læse, og har du nogen Tid til det?“

„Ja, naar jeg har drevet Kjøerne hjem, saa har jeg lidt Tid tilovers til at læse; men jeg har læst de Bøger, jeg har, flere Gange igjennem.“

„Kunde du ikke have Lyst til at læse den nye Reisebeskrivelse, jeg har faaet? du maa gjerne laane den.“

Laurits smilede over hele Ansigtet og sagde: „Vil du virkelig laane mig den? Jeg skal nok være meget forsigtig.“ — „Du maa gjerne laane den og mine andre Bøger. Jeg vilde desuden nu have indbudt dig til at møde her i Estermiddag, naar mit nye Skib første Gang skal ud at seile; men der er En, som har brudt det i Stykker. Kan du tænke dig, hvem der har gjort det?“ —

Laurits saa skamfuld ned mod Jorden; men saa hævede han Blikket, saa paa Karl og sagde med Anstrengelse: „Å, Karl, jeg har gjort det! — men jeg er saa kjed af det. Du vidste ikke, at jeg var saa slem, da du lovede, at jeg maatte laane dine Bøger.“ —

„Jeg tænkte nok, at du havde gjort det!“
svarede Karl sagte.

Laurits rodmæde og saa beskjæmmet mod Jorden. Det saa ud, som han ikke kunde udholde den Hede, Kullene bevirkede; thi han gif hurtig bort.

„Kullene brænde,“ tænkte Karl; „han vilde vist hellere have staaet sine Øj i Stykker, end fra det Tilbud, jeg gav ham; det var et rigtig godt Middel!“

Om Eftermiddagen, da Drengene kom sammen for at se Scituren, var Laurits ogsaa tilstede og hjalp til, saa godt, han kunde, med at reparere Skaden. Han havde desuden medbragt et smukt Flag til Stormasten af Skibet.

Karl var meget glad. Han mærkede, at jo mere han anvendte den Slags Kul, desto flere havde han af dem, nemlig: gode Ørd, hjærlig Døjsfjel og gode Handlinger osv.

Prøv nu, Dreng, blot en Gang at lade Kullene brænde paa den Naade, I skulle se, det er et rigtigt godt Middel; I saa Lyft til at benytte det altid.

Mindeblad over Herman.

(Indsendt af S. G., Minn.).

Stor Trængsel her i Verden Dine moder,
O, Herre Jesu, du ei dem forstoder!
Naar Troende dit Hærs stors her bære,
Dig selv de ære.

Den Døde her, som sover i sin Baare,
Til Verden seides med stor Graad og Taare,
Dg fire, fire lange Aar og Dage
Guds stors maan drage.

Hvor ofte raunt paa dine Kinder blege
De Taarer, presset frem af Riner lede,
Men stille led du, stille var din Baarden
I denne Verden.

Du-græd jo selv, o hulde Saliggjører,
Dg Marthas og Marias Taarer tørrer,
Trød nu og hen til denne lille Baare
Dg for vor Taare!

I Daaben Herman tidlig blev din Egen,
Fik her den store Alv og Naade megen,
Som nu hans frelle Sjæl i Himmelsæde,
Etal evig glæde.

Mit Barn saa her, din Tunge her var lammet,
Den ei et syndigt Ørd mod Gud har stammet,
Nu er den løst, nu jubler den med Glæde
I Herrens Sæde.

Ja, det er skjult, men skal dog engang stues,
Hvorfor en Del i Verden undertues,
I Troen har jeg nok, til det skal vi ses,
Dg Gud skal prives.

Her nok jeg ved, jeg vil ei Mere vide,
Ei grænste Herrens Spor saa langt til Side,
Den, som han her med Korset dybt nedvoer,
Han heit opheier.

Sarvel, vor Hærs Son! Sov sødt og rolig!
Vi komme snart op til din lyse Botig;
Indtil den Tid, den Helligaand med Naade
Hos os skal raade.

Taufesproj.

Naar du er alene, vaag over dine Taufesfer!
Naar du er sammen med Andre, vaag
over dine Ørd!

Allt, hvad man taler, maa være Sandhed;
men Allt, hvad der er sandt, skal ikke derfor
udtales.

Døjsfning

paa Gaaden i No. 4:

„Frugt, Frugt, Frugt“.

Rigtig oplyst af S. A., Winchester, Wis., og R. A.,
Ettrick, Wis.

Gaade.

Jeg gaar som et Menneske, sømmer
som en Fisk og flyver som en Fugl. Men
„S“ bliver jeg til Jord, med „T“ til Ven,
med „V“ til et Rige, med „M“ til et
Menneske.

Ævitteringer.

Til „Børnens Indløser“ er sendt Kasfereren for Iowa Distrikt:

Fra Cornelius Kittelsen, Ames, Story
County, Iowa.....20 Cents.

Til „Lærertøn“ og „Indremissionen“ er
sendt Kasfereren i Østlige Distrikt ved
Lærer A. Wolstab fra Skolebørn i Østre Im-
manuel's Mgh., Polk Co., Wis.....\$3.50.

J. B. Frich.

Entered at the post office at La Crosse,
Wis., as second-class matter.

Trykt i „Børnens Indløser“, La Crosse, Wis.